

RÅDET FOR DYREETIKK

Oppnevnt av Landbruks- og
matdepartementet i samråd med
Fiskeri- og kystdepartementet

Om Rådet for dyreetikk

Rådet for dyreetikk er et uavhengig, rådgivende organ som skal holde seg orientert om og vurdere prinsipielle etiske sider ved alle typer dyrehold og bruk av dyr (herunder fisk), samt forholdet til viltlevende dyr. Det skal vurdere de etiske sidene ved direkte og indirekte bruk av bioteknologiske prinsipper på dyr, og de etiske sider av moderne avlsarbeid og dyrehold, herunder bevaring av genetisk mangfold og hensynet til ville biologiske ressurser. I tillegg skal Rådet bidra til en løpende debatt om dyreetiske spørsmål i samfunnet og drive holdningsskapende arbeid.

Rådet for dyreetikk legger til grunn for sine vurderinger at dyr har en egenverdi ut over sin nytteverdi og at de skal behandles med respekt. Husdyr skal holdes i et miljø der de kan uttrykke artsspesifikk atferd, og de skal beskyttes mot unødig lidelse. Hensynet til det enkelte dyr vil imidlertid ofte måtte veies opp mot andre hensyn. De belastninger som påføres dyr må etter Rådets syn alltid stå i et rimelig forhold til den nytten mennesker mener å ha av bruken. Det vil ofte være vanskelig å avgjøre hva som er en tilstrekkelig begrunnelse for å påføre dyr belastninger. I vårt samfunn, som i andre, vil det være ulike oppfatninger om hva et etisk akseptabelt dyrehold innebærer i praksis. Rådet for dyreetikk har dyrs velferd og trivsel i fokus, men vil i sine vurderinger også ta høyde for hva som oppfattes som rimelig ivaretagelse av andre hensyn. Etter Rådets syn er det mulig å holde og bruke dyr på en måte som ivaretar hensynet til dyrets livskvalitet og verdi. Rådet arbeider for å forbedre dyrenes forhold på de områder der behovene synes åpenbare. Rådet ønsker med sine uttalelser å skape debatter i det offentlige rom som kan bidra til å klargjøre hvor grensene bør gå. Hold av dyr er en del av vår kultur og det angår derfor alle samfunnsborgere.

Rådets nettsider: www.radetfordyreetikk.no

Ansaret for dyrenes velferd

Desember 2013

Innholdsfortegnelse

Sammendrag	3
Innledning.....	3
Samfunnsmessige endringer	4
Dyrevelferd. Hva er det?	4
Ansvarsfordelingen. De ulike aktørene	5
Dyreeier	6
Offentlig myndighet	6
Praktiserende veterinærer	7
Organisasjoner	7
Forbrukere	8
Matvarekjedene	8
Fagmiljøene	9
Media	10
Sluttmerknader	10

Sammendrag

Det er i dag en kontinuerlig debatt om dyrevelferd og etiske sider ved bruk og hold av dyr¹. I relasjonen mellom våre husdyr og mennesket er dyret alltid den svake part, og hold av dyr og dyrevelferd inngår i et bredt samfunnsansvar. Rådet for dyreetikk mener at dette ansvaret kan fordeles på flere ulike aktører, og hensikten med denne uttalelsen er å øke bevisstheten rundt denne ansvarsfordelingen og å unngå polarisering. Rådets syn kan sammenfattes slik:

1. **Dyreeieren** har det primære ansvaret for velferden til sine dyr og er den som mer enn noen annen har den direkte og daglige påvirkning på forholdene dyrene lever under.
2. **Myndighetene** er gitt det overordnede ansvaret, både det politiske og forvaltningsmessige, for dyrenes velferd i samfunnet gjennom utforming av regelverk og offentlig tilsyn.
3. **Veterinærer** skal utøve sitt faglige og etiske ansvar ved å registrere, påpeke og veilede om forhold som innvirker på dyrenes velferd.
4. **Organisasjoner** knyttet til ulike deler av verdikjeden har en viktig rolle ved å skape bedre innsikt i fagområdet dyrevelferd og bidra til en saklig samfunnsdebatt om temaet.
5. **Forbrukerne** har også et ansvar for dyrenes velferd og kan utøve makt ved å vise sine preferanser i markedet.
6. **Matvarekjedene** utøver betydelig makt og kontroll helt fra primærleddet og fram til detaljhandelen. Det forventes at kjedene påvirker produksjonsvilkårene for matproduserende dyr i positiv retning.
7. **Forskningsmiljøene** har et faglig ansvar for å fremskaffe troverdig og relevant kunnskap om hvordan ulike former for dyrehold påvirker velferden.
8. **Media** har et særlig ansvar for å sette dagsorden og skape debatt gjennom å drøfte aktuelle saker om dyrevelferd.

Rådet ønsker med denne uttalelsen å bevisstgjøre den enkelte aktør om sitt ansvar for dyrenes velferd og dermed styrke samfunnsansvaret samlet sett.

Innledning

I vårt samfunn er det alminnelig akseptert å holde dyr til nytteformål. Husdyrene gir oss melk, kjøtt, egg og andre nyttevarer, mens selskapsdyrene ”produserer” trivsel og tjenester. Måten vi behandler dyrene på er en del av vår kultur. Det er i dag en kontinuerlig debatt om hvordan dyr skal behandles og etiske sider ved dagens bruk og hold av dyr. I den nye Dyrevelferdsloven (2009) tilkjennes dyrene en egenverdi ut over sin nytteverdi. Når myndighetene velger å lovfeste dyrenes egenverdi, blir ansvaret for at dyrene ”behandles godt og beskyttes mot fare for unødige påkjenninger og belastninger” (paragraf 3) desto større. I Dyrevelferdsloven er det primært

¹ Uttalelsen har primært et fokus på husdyr men inkluderer i prinsippet alle dyr som omfattes av dyrevelferdsloven.

dyreeier som pålegges eksplisitte krav til hvordan dyrene skal behandles. Rådet for dyreetikk (Rådet) mener det er mange andre aktører i samfunnet som kan tillegges ansvar. Det er å ønske at synspunktene Rådet har kan skape debatt og bevisstgjøring til beste for dyrene. Sakens alvor fortjener det. Vi minner om Mahatma Gandhi som uttalte: "The greatness of a nation and its moral progress can be judged by the way its animals are treated."

Samfunnsmessige endringer

Det er nå om lag 45 000 jordbruksbedrifter her i landet hvor av rundt 31 000 av disse gardene har husdyr. Antall gardsbruk i 1950 var om lag fem ganger så stort. Den gangen sysselsatte landbruket ca. 23 % av den yrkesaktive befolkningen. I dag er dette tallet litt under 2 % (SSB, 2012). Besetningsstørrelse, avkastning og effektivitet har økt. Prisene på landbruksprodukter, relativt sett, er drastisk redusert. I dag brukes i snitt 12 % av lønnsinntekten på mat. Tilsvarende i 1950 var om lag 40 % (SSB, 2012). Næringen preges i dag av få og spesialiserte produksjonsenheter. Avstanden til forbrukerne blir større, og deres innsikt i dagens driftsformer mer begrenset.

Utviklingen i havbruksnæringen går også i retning av stadig færre enheter med større produksjon. Antall foretak som rapporterte at de hadde fisk i merdene gikk ned fra 259 i 2001 til 130 i 2011. Den totale biomassen i lakse- og ørretmerder var 719 000 tonn ved utgangen av desember 2011. Dette er en økning på 26 prosent fra desember 2008, og målt i antall fisk tilsvarer dette en økning på 18 % (SSB, 2012).

Tallene er usikre, men det antas å være omlag 400 000 hunder i Norge. Antallet har økt med velstanden. En stor del er renrasede hunder. Antall katter antas å være rundt 800 000. En god del av disse er hjemløse katter.

Sammenlignet med situasjonen 50 år tilbake, er dyrenes posisjon i samfunnet også sterkt endret. Husdyrholdet besto tidligere av små enheter, og eierne hadde et nært forhold til hvert enkelt individ. Med langt større enheter og større krav til effektivitet og økonomiske utbytte, vil enkeltindividet ikke kunne gis samme oppmerksomhet. Kravet til effektivisering for å skaffe fram billige produkter på markedet er langt større enn tidligere, noe som kan påføre dyrene større belastninger. Selskapsdyrene bærer mer og mer preg av å være familiemedlemmer. Dyr avles og disiplineres slik at de kan tilpasses menneskers livsførsel. Det er således et stort spenn mellom menneske-dyr relasjoner i dagens samfunn, fra produksjonsdyr i den ene enden til selskapsdyr som behandles som familiemedlemmer i den andre. Dette spennet vil også skape ekstra utfordringer ved etterlevelsen av formålet i Dyrevelferdsloven hvor det slås fast at hvert individ har sin egenverdi.

Dyrevelferd

Vår bekymring for dyrenes velferd skyldes at vi har medfølelse med dyr som lider, og de fleste mener at det er etisk galt å påføre dyr lidelse. Velferd er et begrep som beskriver hvordan dyrene

opplever tilværelsen, og er en tilstand som kan variere fra svært god til svært dårlig. Dårlig velferd er karakterisert av følelser som smerte, frykt, raseri, frustrasjon, sult mv. God velferd oppleves når dyret får dekket sine behov, og er karakterisert av behagelige følelser som forventning, tilfredshet og glede. Disse følelsene hjelper dyrene til å unngå skader og farer, søke etter mat og trygghet og lære av erfaringer. Siden dyr i fangenskap ofte har begrensede muligheter til å gjøre noe med sin egen situasjon, har dyreeierne ansvar for at dyret/ dyrene får dekket sine behov og opplever god velferd.

Siden vi ikke kan registrere (måle) dyrenes individuelle opplevelser, trenger vi gode velferdsindikatorer. Slike indikatorer er observerbare og kvantifiserbare kvaliteter ved dyret eller miljøet som med stor sannsynlighet kan si noe om dyrenes velferd. Eksempler på dyrebaserte velferdsindikatorer er vokalisering (lyder), atferd (signaler og bevegelser) eller utseende (ytre karakteristika, hud, pels, kondisjon mv.). Om en hund skjelver av skrekk eller er hoppende glad er lett å se, og de fleste vil ikke være i tvil om at en avmagret hund full av sår opplever dårlig velferd. Derimot kan følelser hos andre arter som høns eller oppdrettslaks være vanskeligere å lese for utrente.

Kriteriene på god dyrevelferd som ble foreslått av den engelske Brambell-komiteen i 1965 er fortsatt ofte sitert og kalles husdyras fem friheter. Disse kriteriene kan ses på som en enkel sjekklister for å avgjøre om velferden er ivarettatt:

1. Frihet fra sult, tørst og feilernæring
2. Frihet fra unormal kulde og varme
3. Frihet fra frykt og stress
4. Frihet fra skade og sykdom
5. Frihet til å utøve normal atferd

Velferd er et begrep som bare er relevant å bruke om dyr som har en form for bevisst kvalitativ opplevelse av å være til, og som vi ikke bruker om for eksempel trær og planter. De nevrokjemiske prosessene som er involvert i stressresponser og negative og positive emosjoner er relativt like i fisk og pattedyr, og vi har gode vitenskapelige indikasjoner på at begge disse dyregruppene opplever velferd. Hvor grensen går i dyreriket er det imidlertid vanskelig å avgjøre med dagens kunnskap, men i den norske dyrevelferdsloven er for eksempel honningbier og blekksprut også inkludert. Hvordan bevisste kvalitative opplevelser oppstår er fortsatt et mysterium også hos mennesket. En etisk føre var holdning bør være å behandle alle levende dyr med respekt og ikke påføre dyr skade i utrensmål.

Ansvarsfordelingen. De ulike aktørene

Mange vil mene at det er dyreeieren som har ansvaret for dyrenes velferd. Det er riktig, men ikke hele sannheten. Etter oppslag i media, kan en få inntrykk av at det er tilsynsmyndigheten (Mattilsynet) som har ansvaret. Ja, de har også et ansvar. Hva med departement og Storting som

foreslår og vedtar lover og detaljerer plikter og krav i offentlige forskrifter? Hva med den enkelte forbruker?

Etter drøftinger i Rådet har vi kommet fram til at det er mange aktører som kan sies å ha ansvar – på sitt vis. Rådets synspunkter bygger da på en bred tilnærming der måten vi holder dyr på og dyrenes velferd inngår i et bredt samfunnsansvar. Vi har alle et ansvar, men hvordan dette skal fordeles avhenger av hvor man hører hjemme i det aktuelle aktørkartet. En dyreeier, en statsråd, en parlamentariker, en forbruker eller en forsker, for å nevne noen aktuelle aktører, har ulike forutsetninger til å påvirke. Men i og med at ”alle” kan påvirke, så har alle også et ansvar. Rådet forsøker med denne uttalelsen å bevisstgjøre den enkelte om sitt ansvar for slik å bidra til og bedre velferden til dyr.

Dyreeier

Dyreeieren² har det **primære ansvaret** for velferden til sine dyr. Det følger av at dyreeieren er den som mer enn noen annen har den direkte og daglige påvirkning på forholdene dyrene befinner seg i. Skal dyreeier ivareta sitt ansvar på en adekvat måte, mener Rådet at det skal stilles følgende krav:

1. Dyreeier skal ha tilstrekkelig kunnskap om de dyreslag vedkommende holder, slik Dyrevelferdsloven forutsetter. De aktuelle organisasjonene bør utvikle egne opplæringsprogram som gir den enkelte dyreeier mulighet for å få en formell, synlig godkjenning av egen kompetanse.
2. Dyreeier skal kjenne og følge offentlig regelverk for hold av aktuelle dyrearter. Vedkommende skal på tilsvarende måte kjenne og følge eventuelle tilleggsregler som bransjen selv har innført og som kan være forutsetninger for til dømes merking av matvarer.
3. Dyreeier skal legge fram alle relevante opplysninger ved kontroll utført av offentlig myndighet eller fra egen bransjeorganisasjon. Pålegg skal følges opp innen angitte frister.

Offentlig myndighet

Offentlig myndighet³ (heretter kalt myndighetene) har som oppgave, ved siden av en rekke andre oppgaver, å reflektere og ivareta viktige verdier i samfunnet og å beskytte sårbare individer som dyrene må sies å være. I relasjonen mellom våre husdyr og menneske er dyret alltid den svake part. Myndighetene er gitt **det overordnede ansvaret** for dyrenes velferd i samfunnet. Ansvaret utøves gjennom

² Med dyreeier menes eier av alle typer produksjonsdyr og eiere av selskapsdyr. Under betegnelsen inngår også personer som har ansvaret for dyr på vegne av eieren.

³ Med myndighet menes i dette dokumentet regjeringen med en eller flere statsråder som konstitusjonelt ansvarlig, Stortinget som lovgiver og ytre etater, og Mattilsynet som ansvarlig for tilsyn med at regelverket er fulgt.

1. Bredt anlagte politiske diskusjoner av mer langsiktige mål og strategier (eksempelvis Stortingsmeldinger).
2. Utforming av økonomiske rammevilkår for næringer som nytter dyr til matproduksjon.
3. Utforming av lovverk og detaljerte bestemmelser som setter **minimumskrav** for ulike samfunnsaktører og dyrearter.
4. Tilsyn med at regelverket følges.
5. Bruk av sanksjoner ved brudd på regelverket.
6. Ulike tiltak og aksjoner som skal øke kunnskapen og oppmerksomheten rundt temaet for slik å bedre dyrenes velferd.
7. Å stimulere til forskning innen fagområder der behovet er klart til stede.

Rådet mener at myndighetene også har et hovedansvar for å holde oversikt over utviklingen når det gjelder dyrevelferd hos de ulike dyreartene og driftsformene. Skal dette legitime kravet oppfylles, må det finnes et identifikasjonssystem og en sentral database der relevante opplysninger samles. Data om velferd bør samordnes med helsedata, bruk av medisiner mv. Med en slik kunnskapsbase bør det minimum hvert femte år utgis en rapport om ”rikets tilstand” hva gjelder dyrevelferd. Hovedfunnene i rapporten bør drøftes i åpne møter med relevante aktører for å få et klart bilde av oppfatningen i opinionen. Myndighetene foretar justeringer etter behov. En regelmessig rapport fra myndighetene vil kunne gi grunnlag for en mer saklig debatt om temaet og iverksettelse av aktuelle tiltak enn hva tilfellet er i dag. Endelig bør myndighetene sørge for at dyrehold og dyrevelferd tas inn som en naturlig del av pensum i grunnskolen

Praktiserende veterinærer

Veterinærer har spesielle faglige forutsetninger for å vurdere velferden til dyr under praktiske forhold. Rådet mener at veterinærene som profesjon har et særlig etisk ansvar for å registrere, påpeke og veilede om forhold som innvirker på dyrenes velferd.

1. Ved behandling av syke dyr skal veterinæren ha øvrige dyr eieren måtte ha i tankene. Registreres forhold som virker negativt inn på velferden til dyrene, skal veterinæren
 - a. Veilede om behov for forbedringer
 - b. Forvise seg om at forbedringer skjer innen en rimelig tidsperiode
2. Hvis veterinæren registrerer at forbedringer ikke skjer, skal forholdet meldes til rette myndighet.
3. Veterinæren skal gjennom sin vanlige virksomhet formidle gode holdninger til dyrevelferd som gir dyreeiere en dypere innsikt i og forståelse av forhold som virker inn på velferden, så som adferd og naturlige behov.
4. Veterinærene bør, gjerne gjennom sin yrkesorganisasjon, ta opp viktige prinsipielle spørsmål knyttet til dyrevelferd med sentrale politiske og/eller forvaltningsansvarlige myndigheter.

Organisasjoner

Organisasjoner som er knyttet til ulike deler av verdikjeden har en viktig rolle ved å skape bedre innsikt i fagområdet dyrevelferd og bidra til en saklig samfunnsdebatt om temaet. Konstruktive bidrag til en positiv utvikling kan være

1. Bransjespesifikke standarder for bedring av dyrevelferd som supplerer og er strengere enn offentlige krav og regelverk.
2. Ulike faglige kurstilbud der hensikten er å øke kunnskapen hos fremtidige og nåværende dyreeiere. Tilbudene kan gi grunnlag for spesielle sertifiseringsordninger.
3. Tiltak som viser fram og stimulerer til godt dyrehold. Bidra til merking av matvarer, eller andre dyreprodukter, slik at kjøper/forbruker kan gjøre bevisste og dyrevennlige valg. Merkingen må være lett forståelig og gi et korrekt bilde av virkeligheten.
4. Krav til at effektivisering av produksjonen ikke går ut over dyrevelferden.

Forbrukerne

Forbrukerne som kjøper av dyreprodukter har også et ansvar for dyrenes velferd. Med tanke på hvordan dette skal utøves, vil Rådet spesielt peke på følgende:

1. Som på så mange områder, kan forbrukerne⁴ utøve makt ved å vise sine preferanser i markedet. Skal forbrukerne påvirke produksjonsvilkårene gjennom sitt handlemønster, er det avgjørende at opplysninger som gis om dyrenes levevilkår gjennom merking av produktene er forståelige og korrekte.
2. Forbrukerne kan i større grad, gjennom sine organisasjoner, legge press på de store matkjedene. Hensikten må være å få fram bedre dokumentasjon om opprinnelsesland og hvordan aktuelle produkter er produsert. Dette vil gjøre det lettere å gjøre bevisste valg.
3. Forbrukerne bør skaffe seg bedre kunnskap om sammenhengen mellom produksjonsvilkår og pris på produktet og være bevisst hvilke valg som tas.

Matvarekjedene

Det norske matmarkedet domineres av noen få og etter forholdene store aktører. Disse utøver makt og kontroll både over deler av primærleddet og over grossistleddet. Disse har således også et betydelig ansvar og tilsvarende muligheter til å påvirke produksjonsvilkårene for matproduserende dyr i positiv retning. Matvarekjedene har muligheter for å endre vareutvalget i en retning som gagnar dyrenes velferd. Det er grunn til å tro at dette kan være økonomisk gunstig for kjedene. Det forutsetter selvfølgelig at forbrukerne har preferanser for produkter som i mindre grad, eller overhodet ikke, påvirker dyr negativt. Dette krever kunnskap og bevisste holdninger til temaet.

⁴ Med forbrukere menes her de som kjøper produkter fra dyr.

Rådet mener at

1. Kjedene i større bør grad bør fremme god dyrevelferd gjennom produktutvalg og merking. Dette vil kunne gi forbrukerne en mulighet for informerte valg i tråd med deres samvittighet.
2. Kjedene bør søke samarbeid med primærprodusentenes organisasjoner for å markedsføre produktgrupper der bransjens egne, forsterkede krav til dyrevelferd er ivaretatt.
3. Kjedene bør drive en aktiv informasjon for produkter der velferden er vektlagt, og om nødvendig forklare at dette gir høyere produksjonskostnader som slår ut på prisen på sluttproduktet.

Fagmiljøene

Forskningsmiljøene har **faglig ansvar** for å fremskaffe troverdig og relevant kunnskap om hvordan ulike former for dyrehold påvirker velferden. Dyrevelferd (animal welfare) har vokst til å bli et stort forskningsområde over store deler av den vestlige verden. Det er et tverrvitenskapelig fagområde hvor naturvitenskapelige fag som biologi, etologi, genetikk og veterinærmedisin inngår sammen med jus, humanistiske og samfunnsvitenskapelige fag. Det er viktig å vektlegge dyreartenes spesielle atferd og behov og mulige helsemessige utfordringer når det skal utvikles gode produksjonssystemer og livsvilkår for dyr. Driftssystemene, der dyrene holdes og produserer, blir i økende grad likere mellom landene, mens klimatiske, kulturelle og strukturelle forhold som størrelse på produksjonsenhetene, smittemessige forhold og regelverk kan variere mellom landene. Dette betyr at det i Norge må foregå forskning på samspillet mellom dyrenes adferd, utformingen av nærmiljøet til dyrene og dyrehelse som er tilpasset en norsk virkelighet. Det er viktig å utvikle kvalitetssikrede velferdsindikatorer på individ- og gruppenivå. Forskning innen grunnleggende områder knyttet til dyrs kognitive evner, emosjoner og stressmestring utgjør en nødvendig bakgrunn for utvikling av velferdsindikatorer. Menneskets syn på dyr og menneske-dyr relasjoner er andre viktige forskningsområder.

Rådet mener at de aktuelle forskningsmiljøene spesielt bør merke seg følgende tematiske områder:

1. Kunnskapsutvikling for å komme fram til gode produksjonssystemer der hensynet til effektiv drift ikke går på bekostning av dyrevelferden.
2. Kravet til billige produkter har ført til betydelig strukturendringer og nyere driftsformer i flere næringer. Fagmiljøene bør overvåke følgene av slike endringer og skaffe fram mer kunnskap om alternative løsninger der endringer har gitt negative utslag.
3. Økt mekanisering av fôring, renhold og stell reduserer kontakten mellom menneske og dyr. Hvilken virkning dette har på dyrene bør klarlegges.

4. Utvikling av grunnleggende kunnskap om dyrs behov og følelser, hvilke konsekvenser husdyrmiljøet har på dyrehelse og hvordan sykdom kan forebygges.
5. Etske perspektiver ved de ulike måtene dyr brukes på i dag.
6. Forskningsmiljøer bør påvirke fagdepartementene og andre bevilgende myndigheter i prioriteringen av aktuelle forskningsoppgaver som fremmer god dyrevelferd.
7. Fagmiljøene bør legge vekt på å popularisere og formidle sine forskningsresultater både til borgerne generelt, til næringspolitiske aktører og til aktuelle beslutningstakere.

Media

Media har stor innflytelse på folk flest gjennom sin evne til å sette dagsorden og skape debatt. Frie ytringer og meningsbryting er et klart sunnhetstegn i vårt samfunn. Media styres imidlertid i stor grad av økonomisk inntjening. Ensidig fremstilling og popularisering av saken samt enkle løsninger er derfor kjente metoder for å øke interessen og dermed inntjeningen. Kraftige argumenter for billigere mat settes sjelden opp mot de negative konsekvenser dette kan ha for både folk og fe. Rådet mener media har et særlig ansvar for å

1. Sette søkelyset på sammenhenger mellom de preferanser folk flest har til husdyrprodukter og hvilke konsekvenser rådende preferanser vil ha for struktur, økonomi og dyrevelferd.
2. Drøfte dagsaktuelle saker om dyrevelferd.
3. Sørge for at flere aktuelle aktører er representert når dyrevelferd drøftes. Å få fram forbrukernes og myndighetenes ansvar og synspunkter er særlig aktuelt.
4. Formidle forskningsbasert kunnskap om dyrs atferd og behov.

Sluttmerknader

Ansvar for å beskytte svake grupper i samfunnet hviler på oss alle. Det er lett å påpeke at det er dyreeiere og myndigheter som har ansvar for dyrenes velferd, men i denne uttalelsen vises det også til det ansvaret andre aktører har og at dette inngår i et bredt samfunnsansvar. Rådet for dyreetikk ønsker å bevisstgjøre den enkelte om sitt ansvar, for slik å bidra til at dyrene "behandles godt og beskyttes mot fare for unødige påkjenninger og belastninger" slik Dyrevelferdsloven forutsetter.